

synethed, dersom man benægter dette, dersom man vilde vende min Paastand om og paastaae, at det var rigtigt at udsætte en saadan Reform til et Tidspunkt, hvor Misbrug af Pressen havde fundet Sted, og hvor Ugunst og en fjendtlig Stemning imod den var tilstede.

Disse vare altsaa de forskjellige Betragtningssmaader, mine Herrer! som have gjort sig gjældende, og hvilke jeg saaledes, saa godt jeg formaade, har tilladt mig at behjælp. — Det Spørgsmaal staaer nu alene tilbage, hvorvidt det os nu foreliggende Lovforslag kan siges paa en tilfredsstillende Maade at have løst sin Opgave. Vi have under Forhandlingerne hørt Feil og Mangler ved Lovforslaget fremhævede i stor Mængde; vi have hørt Indvendinger af meget forskjellig Bestaffenhed, og, hvad der er det Mærkelige, disse Indvendinger have været af en ganske modsat Natur, ere gaaede i en stik modsat Retning. Vi have paa den ene Side hørt, at vi havde gjort Betingelserne for Ansvarligheden altfor løse, saaledes at det ofte kunde være, at man slet ikke kunde faae fat paa Noget af Hovedpersonerne, at man maatte lade Dem gaae, der var den egentlig Skyldige, og vi have paa den anden Side hørt, at disse Betingelser vare altfor strenge, at det var, som om vi havde sat en særegen Fornøielse i at kunne finde Gen, der kunde blive straffet, selv om han slet ikke var skyldig, eller dog kun i en ringe Grad; vi have paa den ene Side hørt, at de foreslaaede Straffebestemmelser vare saa milde, saa ubetydelige, saa næsten uanstændig smaa, at de gif over til at blive reent illusoriske; og vi have paa den anden Side hørt, at de vare haarde og urimelig strenge; vi have paa den ene Side hørt, at vi havde priisgivet visse Sphærer, som dog trængte til og havde Krav paa Statens Beskyttelse, for en aldeles ubunden Uttringsfrihed igjennem Pressen, medens vi have paa den anden Side hørt, at vi havde inddraget i vor Presselov visse Sphærer, som aldeles ikke egnede sig til at komme ind under denne borgerlige Lov. Endelig have vi hørt den Indvending mod vort Lovforslag, at flere af de deri nævnte Presseforbrydelser vare definerede altfor vagt og ubestemt; dette er nu en Indvending, om hvilken det efter min fulde

Overbeviisning gjælder, at der ikke er een Presselov i den hele Verden, uden at den kan gjøres gjældende imod samme; men det Mærkelige er, at der ogsaa er fremkommen en Indvending i stik modsat Retning. Saaledes bemærkede Rigsdagsmanden for Aalborg Amts 3die District (Née) under den første Behandling, at, naar vi havde fremhævet som en Lysstede ved vort Forslag, at det bestræbte sig for, nøiagtig at classificere de enkelte Forbrydelser, saa kunde han ingenlunde betragte dette saaledes; thi den ærede Rigsdagsmand var af den uforgribelige, for mig — jeg tilstaaer det — ubegribelige Mening, at det var bedre, som han sagde, at Forbrydelserne vedbleve „at svæve noget mere i det Uvisse“ (Née: Nei, det sagde han ikke). Ordene har jeg liggende for mig (Née: Ikke de Ord). Saaledes er der altsaa fremkommet meget forskjellige og hinanden skundom stik modsatte Domme om vort Lovforslag; De kunne nu naturligtvis ikke, mine Herrer! ønske, at jeg skulde gaae ind paa Enkelthederne af dem; derimod vil jeg blot tillade mig, i Modsetning til disse Domme, at fremhæve de Træk, som efter min Overbeviisning maae erkjendes for at være de væsentlige i det Forslag, der nu foreligger Forsamlingen. Jeg vil da fremhæve, at vort Lovforslag gaaer ud paa, med Bestemthed at anerkjende, at Ansvarret for Offentliggjørelsen af et Skrift kun kan paahvile Gen af de Hovedpersoner, som ere virksomme ved Offentliggjørelsen; at det giver klare og bestemte Regler for, hvilken af disse flere Hovedpersoner der skal bære Ansvarret, og at disse Regler ere saaledes, at Vedkommende selv med Lethed kunne blive enige om, hvem af dem der skal bære det (Nei!). Ja, det er min Mening, og jeg troer, at den har endeel for sig. Jeg troer dernæst, at det er et væsentligt Træk ved dette Lovforslag, at det med aldeles ubunden Frihed overlader til Pressens Virksomhed hele det Gebet, hvor netop Pressen, og i særdeleshed hele den journalistiske Presse, som man dog nærmest maa have for Øie ved slige Presselove, altid maa finde sin rigeste Virksomhed, og jeg lægger til — og heri skal og vil vel Ingen modsigge mig — netop det Gebet, hvor den tidligere har fundet sine fleste Forhindringer og sine værste Farer, det Gebet nemlig,